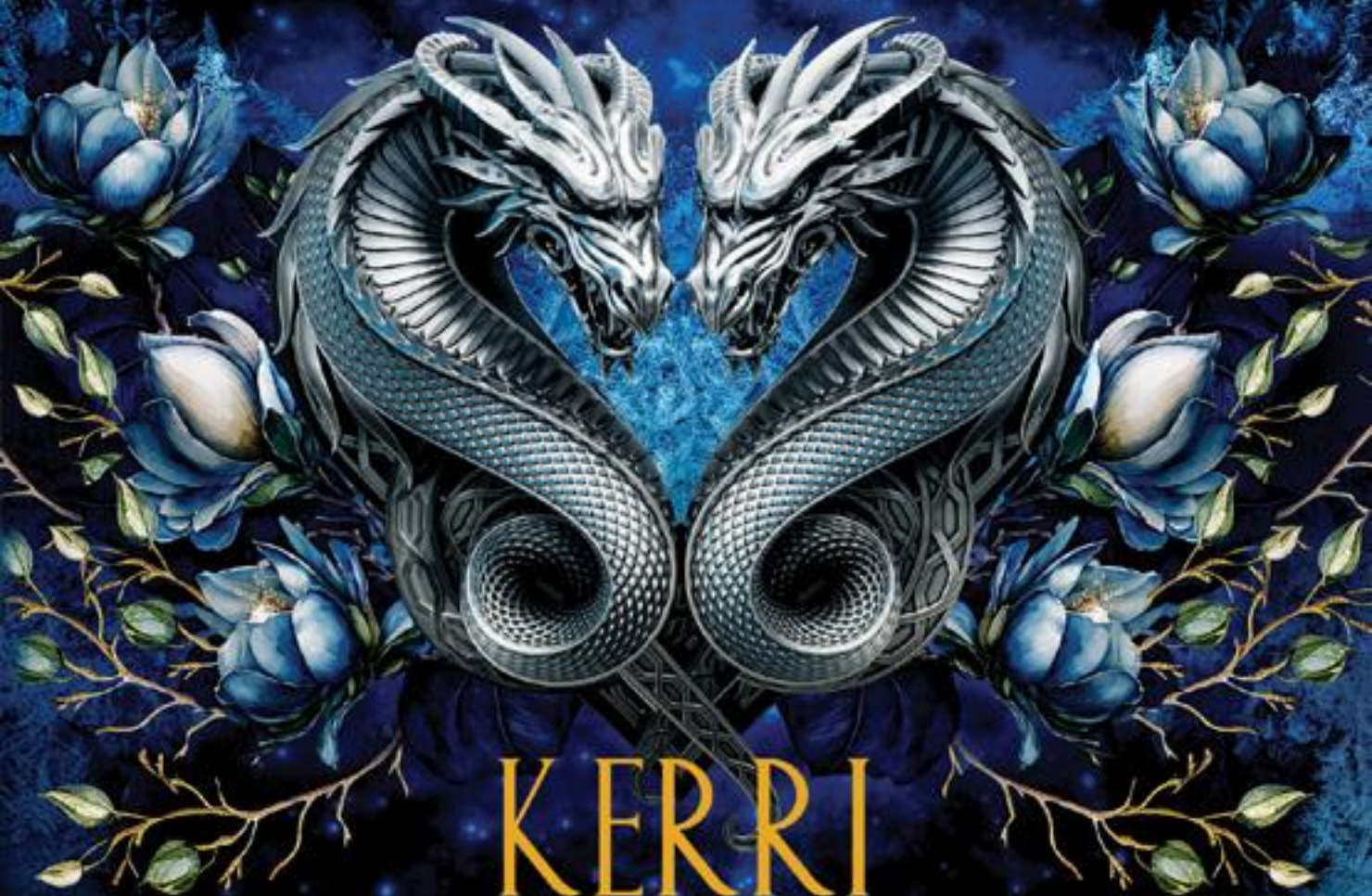

Ο ΘΡΟΝΟΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΑΠ' ΟΛΕΣ

ΤΟΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

KERRI
MANISCALCO

ΚΛΕΙΔΑΡΙΣΜΟΣ

ΛΑΙΜΑΡΓΙΑ

ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΛΕΣΧΗ ΕΠΤΑ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ

GENOSI

MILINERY

COFFEE HOUSE

«ΑΙΩΝΙΑ ΑΝΑΤΑΥΞΗ»

ΣΤΙΤΙ ΤΗΣ ΑΝΤΡΙΑΝΑΣ

ΔΙΑΒΟΛΙΚΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

ΛΑΙΜΑΡΓΙΑ

LE BLANC

ΔΙΑΒΟΛΙΚΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

FRESH NETE

ΣΥΝΟΙΚΙΑ ΤΩΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΩΝ

Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΩ

ΑΔΥΣΩΠΗΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ

ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΛΑΙΜΑΡΓΙΑΣ

«ΒΟΤΑΝΑ ΚΑΙ ΓΙΑΤΡΟΣΦΟΔΙΑ»

ΤΑΒΕΡΝΑ «ΒΟΔΙ ΚΑΙ ΚΟΡΑΚΙ»

Ν ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Αν η Σταχτοπούτα θεωρούσε τον πρίγκιπά της περισσότερο
μοχθηρό παρά γοητευτικό στην αρχή, και ήθελε να αποκαλύ-
ψει τα σκοτεινότερα μυστικά του και να τον καταστρέψει,
αυτό θα ήταν το διεστραμμένο τους παραμύθι...

Οι φαύλοι κύριοι είναι ιδιαίτερα ελκυστικοί,
αφού οι πρόστυχες ιστορίες τους είναι πικάντικες πολύ.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΒΟΛΙΚΟΥΣ, ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

Σ' ένα βασίλειο του Κάτω Κόσμου γνωστό ως Επτά Κύκλοι, ισάριθμοι αθάνατοι πρίγκιπες κυβερνούν τις διαβολικές τους Αυλές αμαρτωλά και ακόλαστα.

Σε κάθε κύκλο, πολίτες και άλλα μυθικά πλάσματα τροφοδοτούν τη δύναμη του πρίγκιπά τους απολαμβάνοντας το αμάρτημα της επιλογής τους: οργή, φθόνος, απληστία, λαγνεία, οκνηρία, αλαζονεία ή λαιμαργία.

Η δύναμη είναι το πολυτιμότερο αγαθό κάθε πρίγκιπα κι έτσι το σπάσιμο μιας κατάρας που τους κρατούσε όλους δέσμιους τούς άφησε ευάλωτους σε επιθέσεις από άλλα διαβολικά πλάσματα που αποκαλούν τον Κάτω Κόσμο πατριδα τους – μάγισσες, Φεί, αλλόμορφους, θεές, και τους πάντοτε δολοπλόκους βρικόλακες του νότου. Τώρα, κάθε Αμαρτωλός Οίκος πασχίζει στα κρυφά να αποκαταστήσει την πλήρη του ισχύ και να σώσει την Αυλή του από τις συνέπειες της κατάρας.

Η ιστορία αυτή λαμβάνει χώρα στον ανεμοδαρμένο, βορειότερο κύκλο, και ακολουθεί τον Πρίγκιπα της Λαιμαργίας, που το αμάρτημά του δεν αφορά μονάχα την ακόρεστη κατανάλωση των εκλεκτότερων εδεσμάτων και αφεψημάτων, μα και τον πόθο για περιπέτεια κι έξαψη. Όπως το κυνήγι των δράκων του πάγου που τριγουρίζουν σ' αυτή τη δύσβατη περιοχή ή τη μεγαλύτερη πρόκληση την οποία έχει κληθεί να αντιμετωπίσει έως σήμερα: να μην ερωτευτεί κάποια που μισεί...

Όπως έχουν πει οι θνητοί ποιητές και θεατρικοί συγγραφείς: όλα επιτρέπονται στον έρωτα και στον πόλεμο.

Ας δείξουν οι αρχαίοι θεοί έλεος στον Πρίγκιπα της Λαιμαργίας.

Πλησιάζει μια καταιγίδα ονόματι Αντριάνα και είναι πραγματικά ανελέητη. Τουλάχιστον σε ό,τι αφορά εκείνον.

1

Πρίγκιπας της Λαιμαρχίας

ΜΙΑ ΔΥΝΑΤΗ ΡΙΠΗ ΑΝΕΜΟΥ κατηφόρισε γοργά τα χιονισμένα όρη, ουρλιάζοντας καθώς περνούσε μέσα από την κοιλάδα: ένας ήχος σχεδόν εξίσου ανατριχιαστικός με τον ίδιο τον χειμερινό άνεμο.

Τόσο βόρεια των Επτά Κύκλων, πέρα απ' όλους τους Αμαρτωλούς Οίκους, όπου εφιάλτες και κατώτεροι δαίμονες λυμαίνονταν τις παρυφές του δάσους, ακόμα και τα στοιχεία της φύσης υπέκυπταν στον φόβο.

Ένας πιο αγνός θόρυβος αναδύθηκε πάνω απ' τις κορυφές των δέντρων. Ένας θόρυβος που περιμέναμε.

Κοκάλωσα, κρατώντας το χέρι μου στον αέρα, ένα σιωπηλό σήμα για να ακινητοποιηθούν οι κυνηγοί μου.

Δέρμα χτυπούσε συγχρονισμένο με τον άνεμο, μονάχα μια εξωτερική στρώση αγγελικών λευκών φτερών κατέπνιγε τον γνώριμο ήχο.

Όπως τα περισσότερα πράγματα στον Κάτω Κόσμο, αυτό το απρόσμενο φτέρωμα ήταν μια όμορφη απάτη που έκρυβε έναν μοχθηρό σκοπό. Τα χνουδωτά φτερά, σε συνδυασμό με τις ιριδίζουσες φολίδες των κορμιών τους, έκρυβαν τα ανίερα θηρία καθώς πετούσαν αργά στους χιονισμένους ουραμούς, περικυκλώνοντας τη λεία τους –εμάς– στο έδαφος.

Έσφιξα το σιλέτο του Οίκου μου, με την καρδιά μου να βροντοχτυπάει καθώς κρυφοκοιτούσα μέσα απ' τα δέντρα, βλεφάρισσα για να διώξω τον πάγο απ' τα μάτια μου, περιμένοντας να αντικρίσω τον ίδιο τον Θάνατο με σάρκα και οστά.

Η αθανασία θα με κρατούσε στη ζωή, ό,τι κι αν συνέβαινε, όμως δεν είχαν όλοι στην κυνηγετική μας ομάδα την ίδια αυτή πολυτέλεια. Όπως κι εγώ, πολεμούσαν για την έξαψη του πράγματος, και το κυνήγι αυτό ανατροφοδοτούσε τη δύναμή μου περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο. Αφού το αμάρτημα του κύκλου μου ήταν η λαιμαργία, οι περισσότεροι εκτός του Κάτω Κόσμου πίστευαν πως ζούσαμε μέσα στην κραιπάλη. Ακόρεστη κατανάλωση φαγητού και ποτού, συνουσία και συγκρούσεις· και δεν ήταν ψέμα, όμως οι περισσότεροι αμαρτωλοί μου μου έμοιαζαν – προτιμούσαν την περιπέτεια και τον κίνδυνο.

Αυτός ο φόβος, η πιθανότητα της αποτυχίας σε συνδυασμό με την ακαταμάχητη επιθυμία να ενδώσουν στην περιπέτεια ανεξάρτητα από το κόστος, καθοδηγούσε τους κυνηγούς στο στενό, δύσβατο πέρασμα μαζί μου, με τα βλέμματά τους στραμμένα στον νεφελώδη ουρανό, τα κορμιά τους σφιγμένα κι έτοιμα για μάχη.

Κοίταξα προς τα πίσω, τη γραμμή των εκλεκτών μαχητών που αφηφούσαν το Αδυσώπητο Φρούριο, το περιτειχισμένο οχυρό που είχα χτίσει πριν από έναν αιώνα για να ελέγγω τις βάρβαρες βόρειες εκτάσεις πέρα απ' την επικρατειά μου, τον Οίκο της Λαιμαργίας.

Όλοι εκτός από έναν είχαν το πριγκιπικό μου έμβλημα ραμμένο στις δερμάτινες πολεμικές τους στολές, αναζητώντας δράκους και δόξα.

Έκανα νόημα να μείνουν όλοι σιωπηλοί, να είναι σε ετοιμότητα. Η στιγμή πλησίαζε.

Ακολουθούσαμε τα ίχνη των δράκων για ώρες, παίζοντας ένα παιχνίδι καταδίωξης, και πλέον και τα δύο στρατόπεδα ήταν έτοιμα να επιτεθούν. Οι δράκοι ήξεραν ότι ήμασταν κοντά, όμως χάρη στα θεόρατα αειθαλή που περιστοιχίζαν το πέρασμα, δεν είχαν καλή ορατότητα.

Κάποιοι κυνηγοί δάγκωσαν δερμάτινα λουριά για να καταπνίξουν το κροτάλισμα των δοντιών τους. Δεν θα άντεχαν άλλη μία ώρα εδώ έξω, όσο γενναίοι κι αν ήταν.

Έπρεπε να αρχίσουμε να κινούμαστε ξανά.

Σάρωσα τη σειρά των κυνηγών με το βλέμμα μου ώσπου εντόπισα το άτομο που αναζητούσα στην οπισθοφυλακή. Χρυσά μάτια έλαμπαν στο ελάχιστο φως του ήλιου που διείσδυε στην καταιγίδα.

Ο αδερφός μου, ο Πρίγκιπας της Οργής, ο στρατηγός του πολέμου, ήταν ο μόνος που έμοιαζε εξίσου ενθουσιασμένος με μένα απ' τον ήχο που ολοένα και πλησίαζε. Ήταν φτιαγμένος για τη μάχη ακριβώς, όπως εγώ ήμουν φτιαγμένος για τον κίνδυνο· μια συνταγή για εσφαλμένες αποφάσεις αλλά και για σπουδαίες ιστορίες.

Σε τούτα τα εδάφη που κατοικούσαν μονάχα θηρία, οι δράκοι του πάγου ήταν αδυσώπητοι θηρευτές.

Πράγμα που σήμαινε ότι ήταν οι καλύτεροι αντίπαλοι για εμάς τους Πρίγκιπες της Κόλασης.

Το αποψινό κυνήγι υποσχόταν να είναι αξιομνημόνευτο. Η βία σιγόβραζε στον αέρα, τόσο κοντά, που σχεδόν μπορούσα να γευτώ την επικείμενη μάχη, γεμίζοντάς με προσμονή.

Για ώρες, ιχνηλατούσαμε ανελέητα αυτή τη συγκεκριμένη αγέλη δράκων του πάγου στον βορρά, μακριά απ' τα οποιαδήποτε φιλόξενα εδάφη. Υπήρχαν επτά γνωστές αγέλες δράκων διασκορπισμένες στην περιοχή: η συγκεκριμένη τύχαινε να διεκδικεί την περιοχή πλησιέστερα στον Αμαρτωλό μου Οίκο.

Το έδαφος ήταν ομαλότερο συγκριτικά με τα βορειότερα, όμως εντέλει ήταν δύσβατο.

Αρκετά μέλη της κυνηγετικής ομάδας είχαν αναγκαστεί να αποσυρθούν, ηττημένα απ' τα άσπλαχνα στοιχεία της χειμερινής φύσης. Οι λίγοι που απέμεναν ήταν οι πιο γενναίοι – ή οι πιο ανόητοι.

Ο Τζάκσον Ρόουζ, μια απ' τις πιο πρόσφατες προσθήκες στην πριγκιπική κυνηγετική συντεχνία, σκόνταψε σε μια παγωμένη ρίζα, βλαστημώντας καθώς προσγειωνόταν με τα μούτρα στο χιόνι. Ο Φίλιξ, ένας έμπειρος βετεράνος, μου έριξε ένα απολογητικό βλέμμα και μούγκρισε καθώς σήκωνε τον νεαρότερο κυνηγό απ' το έδαφος.

Το δέρμα μου τρεμούλιασε από την ξαφνική συνειδητοποίηση.

Αυτό το ένα σημάδι εξάντλησης ήταν η σπίθα που χρειαζόταν για να ξεσπάσει η βία. Αν οι δράκοι δεν ήταν σίγουροι από πριν για το πού βρισκόμασταν, το στοιχείο του αιφνιδιασμού είχε πια χαθεί.

«Σε επιφυλακή!» φώναξα, με το στιλέτο μου υψωμένο προς τον ουρανό. Βγήκα από το μονοπάτι και σταμάτησα κάτω από το κοντινότερο αειθαλές για να αποφύγω μια εναέρια επίθεση που σίγουρα πλησίαζε.

Μέτρησα σιωπηλά, με τον παλμό μου να σφυροκοπά ξέφρενα.

Το φτεροκόπημα σταμάτησε.

«Ετοιμαστείτε!»

Τα πελώρια θηρία όρμησαν καταπάνω μας ταυτόχρονα σαν κομήτες που έπεφταν απ' τους ουρανούς.

Με τα μεγαλοπρεπή φτερά τους μαζεμένα στα θεόρατα, φολιδωτά κορμιά τους, βουτούσαν προς τη γη ο ένας μετά τον άλλο, ξαφνιάζοντας την ομάδα με τον αριθμό τους.

Ο άνεμος ούρλιαζε γύρω απ' τις γιγάντιες μορφές τους, με αποτέλεσμα να ανατριχιάσω.

Ο μεγαλύτερος προσγειώθηκε με δύναμη μπροστά μου γρυλίζοντας. Η σύγκρουση δημιούργησε έναν κρατήρα, εκτοπίζοντας κάμποσα μέτρα χιόνι και παγωμένη γη, είχε αστοχήσει για μόλις λίγα εκατοστά. Οι ιριδίζουσες φολίδες του έλαμπαν σαν διαμάντια, τα σαγόνια του γεμάτα σειρές αιχμηρά δόντια, εξίσου φονικά με σιλέτα.

Μια ουλή διακρινόταν κατά μήκος του στήθους του.

Χαμογέλασα άγρια γυμνώνοντας τα δόντια μου. Ήταν ο Σιλβάνους, ένας δράκος με τον οποίο πολεμούσαμε εδώ και σχεδόν έναν αιώνα και τον είχα μεγαλώσει ο ίδιος από νεοσσό.

Ο δεσμός αυτός, φυσικά, δεν σήμαινε πολλά στο πεδίο της μάχης.

Ήμασταν ίσοι και κανείς απ' τους δυο μας δεν ήταν πρόθυμος να παραδοθεί εύκολα.

Ο Σιλβάνους είχε την ιδιοσυγκρασία πεισματάρικης σπιτόγατας. Πράγμα που σήμαινε ότι έμοιαζε με τον αδερφό μου, τον Πρίγκιπα της Οκνηρίας: πολεμούσε μονάχα όταν του έκανε κέφι, αλλιώς αδιαφορούσε πλήρως.

Έριξα μια γρήγορη ματιά στους κυνηγούς: σχεδόν όλοι είχαν από έναν δράκο να πολεμήσουν, και όλοι χαμογελούσαν άγρια καθώς ορμούσαν με τη σειρά στους αντιπάλους τους.

Εστίασα ξανά στη δική μου μάχη, επιτρέποντας στην έξαψη να με κυριέψει καθώς έσβηνα κάθε άλλη σκέψη.

«Έτοιμος για χορό, παλιόφιλε;» τον τσίγκλησα, προσπαθώντας να εντοπίσω κάποιο άνοιγμα για να επιτεθώ.

Όποιος λάβωνε πρώτος τον αντίπαλό του ήταν ο νικητής. Με δύο γιγάντια βαρέλια πικάντικη μπίρα να με περιμένουν πίσω στο ζεστό μου κάστρο, ένιωθα έτοιμος να γιορτάσω τη

νίκη μου απόψε, μακριά απ' το μίζερο κρύο που ένιωθα στα αρχίδια μου με την παγωμένη του γροθιά.

Ο Σιλβάνους έφτυσε έναν χείμαρρο λευκής φλόγας στο αριστερό μου πόδι, αναγκάζοντάς με να πηδήσω προς τα πίσω. Ο μπάσταρδος παραλίγο να καταστρέψει τις αγαπημένες μου κυνηγετικές μπότες.

Έστρεψα το στιλέτο μου προς τα πόδια μου. «Δείξε λίγο σεβασμό για το καλό δέρμα, φολιδωτέ αγροίκε».

Αιχμηρά δόντια άστραψαν στο φως που ολοένα έσβηνε, ήταν κάτι σαν δρακίσιο χαμόγελο.

Γέλασα απαλά καθώς απελευθέρωνε τον επόμενο χείμαρρο παγωμένης φωτιάς, αυτή τη φορά στοχεύοντας το άλλο μου πόδι. Είχα προσφερθεί να χορέψω μαζί του και το κάθαμα με ανάγκαζε να το κάνω.

«Πολύ καλά».

Το μειδιάμά μου έσβησε. Η ανάγκη να κυνηγήσω, να νικήσω, αναλάμβανε τα ηνία.

Πλησίασα προσεκτικά, με τα μάτια μισόκλειστα, καθώς έθετα σε εφαρμογή το σχέδιό μου. Θα προσποιούμουν ότι σκόπευα να χτυπήσω απ' τα αριστερά και μετά θα τον αιφνιδίαζα με μια επίθεση απ' τα δεξιά, πετυχαίνοντάς τον κάτω από το ρύγχος. Ήταν ογκώδης, και η ευκινησία δεν ήταν το δυνατό του σημείο, ένα πλεονέκτημα που σκόπευα να εκμεταλλευτώ μέχρι να νικήσω.

Αντί να μου ορμήσει, ο Σιλβάνους παρέμεινε ακίνητος, ενώ ένα υπόκωφο προειδοποιητικό γρύλισμα αντήχησε απ' το στήθος του. Η προσοχή του ήταν στραμμένη σ' ένα σημείο πάνω από τον ώμο μου. Δεδομένου ότι έχω ύψος σχεδόν δύο μέτρα, ήταν ξεκάθαρο πως δεν κοιτούσε κάποιον από τους κυνηγούς μου.

Ο δράκος με προειδοποιούσε για κάτι άλλο.

Γύρισα απότομα, αποφεύγοντας παρά τρίχα το χτύπημα ενός δεύτερου δράκου, που θα μου είχε κόψει το κεφάλι αν ήμουν θνητός.

Όλη η ελαφρότητα της στιγμής εξαφανίστηκε ακαριαία. Τα θανάσιμα χτυπήματα ήταν απαγορευμένα στους αγώνες μας, ανεξάρτητα από το ότι εγώ δεν μπορούσα να σκοτωθώ. Υπήρχαν αρκετοί άλλοι κυνηγοί εδώ που μπορούσαν.

«Χρειάζεται να σας υπενθυμίσω τη συνθήκη;» φώναξα οργισμένος, κρατώντας και τους δύο δράκους στο οπτικό μου πεδίο.

Ο Σιλβάνους μπορεί να με είχε προειδοποιήσει μία φορά, αλλά δεν μπορούσα να είμαι σίγουρος ότι θα το έκανε ξανά. Όπως οι λύκοι, οι δράκοι είναι αγελαία πλάσματα. Πάντοτε υποτάσσονται στον αρχηγό τους.

Ο Σιλβάνους έγνεψε, αναγνωρίζοντας τη συνθήκη.

Όμως ο άλλος δράκος απλώς γρύλισε.

Κάποτε οι δράκοι του πάγου περιφέρονταν ελεύθερα στους Επτά Κύκλους, κυνηγώντας δαίμονες και όποιο άλλο πλάσμα επιθυμούσαν.

Κατά τη διάρκεια μιας από τις σκοτεινότερες περιόδους της ιστορίας μας, οι επτά αρχηγοί των κοπαδιών τους σχεδίασαν μια συντονισμένη επίθεση, χαράσσοντας μια αιματοβαμμένη πορεία στον κόσμο μας, τρομοκρατώντας τους πάντες.

Σε αντίθεση με τα περισσότερα πλάσματα, οι δράκοι του πάγου δεν κυνηγούσαν πάντα για να τραφούν. Τους άρεσε να σκοτώνουν. Και είχαν εξαπολύσει όλες τις σκοτεινότερες επιθυμίες τους πάνω σε κάθε Αμαρτωλό Οίκο. Οι απώλειες ήταν συντριπτικές.

Περισσότερο από έναν αιώνα πριν, είχα διαπραγματευτεί την πρώτη συνθήκη ειρήνης ανάμεσα στους δράκους και στα αδέρφια μου. Με τη βοήθεια ενός ξορκιού, καταφέραμε να

επικοινωνήσουμε με τους δράκους και να καταλήξουμε σε όρους με τους οποίους ήμασταν όλοι σύμφωνοι.

Αν δεν τους προσκαλούσα στον κύκλο μου για κάποιο συγκεκριμένο γεγονός, η συνθήκη τους κρατούσε απομονωμένους στον άγριο, σχεδόν αχαρτογράφητο βορρά, πέρα από την επικράτειά μου.

Είχαν χωρίσει τα εδάφη τους σε επτά περιοχές, καθεμία υπό την ηγεσία ενός διαφορετικού αρχηγού. Αρνούνταν να αποκαλύψουν τις ταυτότητες των αρχηγών τους, προστατεύοντας τα μυστικά των αγελών τους, αν και είχα μια βαθιά υποψία ότι ο Σιλβάνους ηγούνταν της αγέλης με την οποία είχαμε τη μεγαλύτερη αλληλεπίδραση.

Όποτε οι δράκοι αναφέρονταν στον αρχηγό τους, τον αποκαλούσαν απλώς «Άλφα».

Συμφωνήσαμε να μην επεμβαίνουμε στην πολιτική τους, αρκεί να μην προξενούσαν σοβαρή ζημιά ο ένας στον άλλο.

Ως αντάλλαγμα για την αποδοχή της συνθήκης, είχα συμφωνήσει ότι εγώ και οι κυνηγοί μου θα διοργανώναμε κυνήγια για να μονομαχούμε μαζί τους κάθε μήνα, διατηρώντας τους σε πνευματική εγρήγορση. Τα αδέρφια μου μπορούσαν να συμμετέχουν όποτε υπέβαλλαν αίτημα στον Οίκο μου.

Κανείς μας δεν είχε το δικαίωμα να σκοτώσει.

Ο νέος δράκος –ονόματι Αλοΐσιους, κρίνοντας από τη σκουρότερη, ασημογάλανη απόχρωση της ουράς του– έκανε ένα απειλητικό βήμα προς τα εμπρός, με τα ιριδίζοντα μάτια του να γυαλίζουν.

Τα νύχια του μπήχτηκαν στο έδαφος, αναδεύοντας το χιόνι.

Υπήρχε μια σχεδόν άγρια λάμψη στα μάτια του.

Εστίασα στον περιβάλλοντα χώρο, ενώ αφουγκραζόμουν τους οικείους ήχους της μάχης. Έριξα μια γρήγορη ματιά

τριγύρω – οι υπόλοιποι δράκοι συμπεριφέρονταν φυσιολογικά, αν και κάπως άγρια. Οι κυνηγοί ήταν φλογισμένοι από την αδρεναλίνη· τα μάτια τους άστραφταν με κάθε χτύπημα.

Ωστόσο δεν μπορούσα να αποτινάξω από πάνω μου εκείνη την άβολη προειδοποιητική αίσθηση.

«Σταματήστε!» βρυχήθηκα, η φωνή μου ήταν ποτισμένη με τη μαγική επιβολή ενός Πρίγκιπα της Κόλασης.

Ο αδερφός μου σταμάτησε να μάχεται, ρίχνοντάς μου ένα βλέμμα γεμάτο αγανάκτηση. Το σιλέτο του βρισκόταν μόλις λίγα εκατοστά από τον λαιμό του στόχου του. Είχε σχεδόν νικήσει. Αντ' αυτού, θα τον ανάγκαζα να παραδοθεί.

Και ο δαίμονας του πολέμου δεν εγκατέλειπε ποτέ τη μάχη.

Ο Πρίγκιπας της Οργής έμοιαζε έτοιμος να διαφωνήσει, αλλά τελικά κράτησε τα χείλη του σφραγισμένα. Ήταν φανερό πως δεν συμφωνούσε με την εκτίμησή μου. Όμως η απόφαση δεν ήταν δική του· εγώ ήμουν ο αρχηγός του κυνηγιού.

Και το ένστικτό μου μου έλεγε να υποχωρήσουμε.

Είχα μάθει να μην αγνοώ ποτέ αυτό το ένστικτο, ξέροντας πως αν ενέδιδα στην αλαζονεία μου, αυτή θα γύριζε εντέλει εναντίον μου με τον χειρότερο δυνατό τρόπο.

Έχοντας περάσει όλη τη μέρα καταδιώκοντας τους δράκους μέσα στην καταιγίδα, ήμουν εξίσου απογοητευμένος με τους υπόλοιπους που το παιχνίδι μας τελείωνε τόσο σύντομα. Αλλά για την ώρα έπρεπε να τους βγάλω όλους ζωντανούς από εδώ προτού συμβεί κάτι φρικτό.

«Κυνηγοί, δράκοι», είπα, γνέφοντας προς κάθε πλευρά, πριν χτυπήσω το στήθος μου δύο φορές με τη γροθιά μου – μια ένδειξη σεβασμού και το σήμα ότι το κυνήγι είχε λάβει τέλος. «Καλή μάχη».

Κοίταξα τον Σιλβάνους για να βεβαιωθώ ότι ο δράκος ήξερε πως σύντομα θα τον καλούσα για να συζητήσουμε αυτό που παραλίγο να συμβεί. Όρος της συνθήκης εξασφάλιζε ότι θα υπάκουε το αίτημά μου.

Οι κάθετες κόρες του διαστάθηκαν απότομα και το ερπετοειδές κεφάλι του κουνήθηκε σχεδόν ανεπαίσθητα προτού τελικά γνέφει πως καταλάβαινε.

Δεν είχα χρόνο να σκεφτώ την παράξενη αντίδραση του Σιλβάνους, γιατί ένας άγριος, διαπεραστικός ήχος έσπασε τη σιωπή, παγώνοντας το αίμα στις φλέβες μου.

Γύρισα τη στιγμή που ο δράκος του Πρίγκιπα της Οργής ορμούσε προς τα μπρος, με τα σαγόνια του ορθάνοιχτα, γραπώνοντας τον λαιμό του.

Ο αδερφός μου ήταν απίστευτα γρήγορος, αλλά τα χέρια του άργησαν για κλάσματα του δευτερολέπτου να φτάσουν το στόμα του δράκου. Τα δόντια του δράκου γλίστρησαν βαθύτερα και τα μάτια του κύλησαν προς τα πίσω καθώς τον κυριεύε η δίψα του για αίμα.

Ιχώρ εκτοξεύτηκε απ' τις δεκάδες πληγές καθώς το θηρίο ταρακουνούσε τον αδερφό μου προτού, με μια βίαιη κίνηση, ξεσκίσει τον λαιμό του.

Για μια ατελείωτη στιγμή επικράτησε σιωπή καθώς ο Πρίγκιπας της Οργής γονάτιζε αργά, με χειμάρρους αίματος να κυλούν απ' τα τραύματά του, ενώ οι κυνηγοί κοιτούσαν, παγωμένοι από τον τρόμο, ανίκανοι να αποστρέψουν τα μάτια τους από το σημείο όπου θα έπρεπε να βρίσκεται ο λαιμός του.

Όλα συνέβησαν μέσα σε μια στιγμή, τόσο γρήγορα, που δεν υπήρχε χρόνος να αντιδράσω, ακόμα και με την υπερφυσική μου ταχύτητα και δύναμη.

Πήρα μια βαθιά ανάσα, καθώς ο δαίμονας που έκρυβα μέσα μου πάλευε να απελευθερωθεί. Ο αδερφός μου δεν ήταν

σε καμία περίπτωση μικρόσωμος. Δεν υπήρχε τρόπος να σταματήσει η αιμορραγία: το τραύμα ξεπερνούσε κατά πολύ τον κανόνα περί πρώτης λαβωματιάς. Και αυτό δεν θα έμενε ατιμώρητο.

Πρώτα όμως έπρεπε να εξασφαλίσω ότι οι δαίμονές μου θα ζούσαν για να δουν την επόμενη μέρα.

Οι κυνηγοί παρέμειναν ακίνητοι: ο αέρας πλημμύρισε με τη μυρωδιά του κάτουρου. Μπροστά μου είχα μερικά από τα γενναϊότερα μέλη του κύκλου μου, και ήταν όλοι τους τρομοκρατημένοι. Αν ένας πρίγκιπας μπορούσε να πέσει τόσο βάνουσα, ήξεραν ότι οι ίδιοι δεν είχαν καμία πιθανότητα να επιβιώσουν.

Μέχρι στιγμής, στα παιχνίδια μας, οι δράκοι συγκρατούσαν τη δύναμή τους. Οι κυνηγοί δεν είχαν αντιμετωπίσει ποτέ την πλήρη ισχύ τους, και όλοι συνειδητοποιούσαν πως αυτό δεν ήταν πια ακόμα ένα παιχνίδι.

Ο αδερφός μου μου έριξε ένα εξοργισμένο βλέμμα: η έκφρασή του μου είπε όλα όσα έπρεπε να ξέρω, καθώς το φως έσβηγε αργά από τα μάτια του.

Έγνεφα καταφατικά, δείχνοντας πως είχα καταλάβει. Ήμουν έτοιμος.

Έσφιξα το στιλέτο μου, περιμένοντας.

Τη στιγμή που ο αδερφός μου έπεσε, ξέσπασε χάος.

Σαν να έσπασε κάποιος αόρατος δεσμός, οι δράκοι στράφηκαν ταυτόχρονα εναντίον μας.

Και επιτέθηκαν.

2 Αντριάνα

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΧΑΜΟΓΕΛΑΣ περισσότερο, Αντριάνα, αγάπη
«μου».

Δεδομένου ότι τα λόγια του Τζάκσον έφταναν στ' αυτιά μου σαν ένα μεθυσμένο μουρμουρητό, και τα βήματά του ήταν σχεδόν τόσο βαριά όσο το χέρι του, που κατέβαινε όλο και χαμηλότερα στη μέση μου, ήταν αξιοθαύμαστο που θυμόταν ακόμη το όνομά μου.

Ως νεοσύλλεκτος της κυνηγετικής δύναμης του Οίκου της Λαιμαργίας, γνωστής ως η πριγκιπική κυνηγετική συντεχνία, ο Τζάκσον ήταν η αποστολή μου για απόψε, κάτι που σήμαινε πως έπρεπε να παίξω τον ρόλο της ευγενικής συνοδού για να ξετυλίξω τα μυστικά της τελευταίας αποστολής του.

Οι φήμες μιλούσαν για ανησυχητική δραστηριότητα των δράκων του πάγου στον βορρά.

Αν αποδεικνύονταν αληθινές, θα ήταν η ιστορία του αιώνα. Ένα τέτοιο ρεπορτάζ θα μπορούσε να κεντρίσει το ενδιαφέρον του κοινού, αλλάζοντας ριζικά την κατάσταση της οικογένειάς μου.

Όχι μόνο επειδή οι δράκοι προκαλούσαν φόβο και τρόμο στον κύκλο μας, αλλά επειδή θα σήμαινε πως διακυβευόταν η δημόσια ασφάλεια.

Δεν μπορούσα απλώς να ξεχάσω την όλη ιστορία και να ελπίσω για το καλύτερο. Η οικογένειά μου ζούσε εδώ. Οι φίλοι μου. Και όλοι οι άλλοι πολίτες που άξιζαν να γνωρίζουν την αλήθεια πριν συμβεί κάτι φρικτό.

Αν η συνθήκη ειρήνης δεν τηρούνταν πλέον, έπρεπε να υπάρχει κάποιος λόγος.

Και ήμουν αποφασισμένη να τον ανακαλύψω.

Ο Τζάκσον συνέχισε να με χορεύει στη σάλα, το χέρι του γλιστρούσε ολοένα και πιο χαμηλά και η μέθη του ήταν ολοένα και πιο εμφανής με κάθε του παραπάτημα.

Τραβούσαμε την προσοχή, κι αυτό δεν μας άρεσε.

Και όχι μόνο επειδή χορεύαμε βαλς κατά τη διάρκεια ενός μενουέτου.

Πέφταμε πάνω σε λόρδους και λαίδες, εισπράττοντας βλέμματα αγανάκτησης και ψιθύρους γεμάτους δηλητήριο. Όταν σκοντάψαμε πάνω στη χήρα δούκισσα Ολιάντερ, ανησύχησα πως θα μας έδιωχνε από τη γιορτή. Το παγωμένο της βλέμμα μάς ακολούθησε καθώς συνεχίζαμε να περιστρεφόμενα πάνω στην πίστα.

Μόρφασα καθώς έσκυβε προς τη φίλη της, τη λαίδη Βάιολετ Γκάνερ, τη διοργανώτρια της εκδήλωσης, απαιτώντας το δίχως άλλο δικαιοσύνη για τα συνθλιμμένα της δάχτυλα.

Η ιδέα να σπρώξω κατά λάθος τον Τζάκσον στον πάγκο με τη ζεστή σοκολάτα συγκρουόταν μέσα μου με την ανάγκη να έρθουμε πιο κοντά, ενώ έσφιγγα τα δόντια μου τόσο έντονα, που πονούσαν.

Είχα κάνει δύο λάθη απόψε.

Το πρώτο ήταν να ακούσω τη δεσποινίδα Ράιλι Χιουζ. Η καλύτερή μου φίλη και συνάδελφος με είχε προτρέψει να χρησιμοποιήσω την αμαρτία του κύκλου μας προς όφελός μου, ενθαρρύνοντας την υπερβολή.

**Ένας αμαρτωλός πρίγκιπας.
Μια αποφασισμένη ρεπόρτερ.
Μια επικίνδυνη αντιπαλότητα.**

Ο Γκάμπριελ Άξτον –ο Πρίγκιπας της Λαιμαργίας και αυτοαποκαλούμενος γυναικοκατακτητής– ζούσε πάντοτε για τις απολαύσεις: το νόστιμο φαγητό, τις ελκυστικές γυναίκες και το κυνήγι. Όταν ένα κυνήγι παίρνει επικίνδυνη τροπή, συνειδητοποιεί ότι κάτι δεν πάει καλά στη δαιμονική αυλή του. Με τον χρόνο να μετρά αντίστροφα, ζητά βοήθεια από το μοναδικό άτομο που ίσως μπορέσει να αποκαλύψει την αλήθεια: μια δημοσιογράφο που αποφεύγει εδώ και μια δεκαετία...

Η Αντριάνα Σεντ Λούσεντ επιχειρεί εδώ και χρόνια να ξεθάψει κάτι επιβουρνητικό για τον Γκάμπριελ Άξτον, έτσι ώστε όλοι επιτέλους να δουν ποιος πραγματικά είναι. Όμως ποτέ δεν περίμενε να ακούσει μια φήμη τόσο τρομακτική, που μοιάζει απίστευτη. Σύντομα η έρευνά της την οδηγεί στο μέρος που φοβάται περισσότερο... στη διαβόητη αυλή του Άξτον.

Για να εμποδίσουν το σκοτάδι να πέσει στο βασίλειό τους, ο Άξτον και η Αντριάνα θα ενώσουν τις δυνάμεις τους απέναντι σε έναν τεράστιο κίνδυνο. Όμως, καθώς ο καθένας τους κρατάει τα μυστικά του για τον εαυτό του, θα καταφέρουν οι δυο τους να βρουν την αλήθεια πριν είναι πολύ αργά; Και θα μπορέσουν να διαχειριστούν μια εξίσου ανησυχητική φήμη ότι ίσως, τελικά, να μη μισούν τόσο πολύ ο ένας τον άλλον;

Στο δεύτερο ατμοσφαιρικό, αυτοτελές βιβλίο της σειράς φαντασίας της Κέρι Μανισκάλκο «Οι Πρίγκιπες των Αμαρτημάτων», που διαδραματίζεται στον κόσμο του Βασιλείου των Δαιμόνων, δύο αντίπαλοι ξανασυναντιούνται σε ένα θανάσιμο κυνήγι.

 **ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ**

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-746-3

9 789606 457463